

NI

A

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

ikki kenni so nógv fólk, so vita øll, hvør eg eri. Eg eiti eisini júst sum omma mín, sum hevur verið ein stór fyrmynd fyri meg, greiðir Frida Poulsen frá. Omma Fridu Poulsen andaðist beint áðrenn tey keyptu húsini í Skálavík.

- Eg ivist ikki í, at hon er partur av orsökini til, at vit eru aftur her, sigur Frida Poulsen, og leggur afturat, at tey eru sera væl móttikin í Skálavík.

- Í barnagarðinum hjá soninum læra øll børnini seg tvey ítalsk orð um dagin, so at hann skal kenna seg meiri sum heima. Tað riggar ordiliga væl, tey eru so røsk, og tað er týðiligt, at tað hevur so nógv at siga fyri Samuele, sonin, sigur Frida Poulsen.

- Sjálvandi er ymiskt, sum vit fara at sakna. Kaffi, fyrst og fremst. Baksturin, croissant, italienskan morgunmat. Í heila tikið tað at vera lívsnjóttari, at ganga á kafé. Men hvat, tað er kortini ikki tíð til, tá ein hevur smábørn, sigur hon.

Børnini fram um alt

Úr mótametropolinum Milano til Skálavíkar. Fjarstøðan tykist ómetaliga stór, ikki minst í huganum, men Frida Poulsen sær ongán trupulleika í hesum.

- Vit internetinum ber alt til. Eg kann saktans arbeiða fyri ein og hvønn kendan sniðgeva, meðan eg siti og tekni í Skálavík. Vit eiga eisini eina íbúð í Italia, so eg havi

eitt stað at búgva og møguleika at ferðast ímillum. Tað verður ikki aktuelt, nú børnini framvegis eru so smá. Eg havi valt, at vera í frið nú og taka tey fram um alt, greiðir Frida Poulsen frá.

- Eg havi verið heimagangandi í nøkur ár nú, og eg virðismeti ómetaliga høgt at børnini kunnu hava síni foreldur hjá sær fyrstu árinu og ikki eru á stovni ov langar dagar, sigur Frida Poulsen.

Frida Poulsen skilir, at hon gongur móti rákinum. At tað at

seta yrkisleiðina til síðis fyri at ansa børnunum, ikki er í tráð við tíðarandan. Hon væntar tó, at tað er tann leiðin, tað heila ber.

- Eg veit væl, at eg eri gomuldags. Kortini vil eg siga, at eg eri nokk so modernað. Tí tað er tann vegin, tað ber. Fólk vilja koma nærri og nærri náttúruni, finna aftur til røturnar. Tá fara tey eisini at raðfesta familjuna og tíð saman við børnunum í størri mun enn núð, greiðir Frida Poulsen frá.

Hetta "gammeldags" lyndi sæst

aftur í bæði húsunum og sniðgevingini hjá Fridu Poulsen.

- Vit hava keypt eini gomul hús og hava avgjørt at varðveita upprunaliga bygningin. Í heilum spyrja fólk, um vit skulu umbyggja húsini ella bróta veggir niður. Vit vilja tó varðveita húsið, sum tað var. Kanska er tað uppvøksturin hjá ommu og abba, sum ger seg galdandi, sigur hon.

Tann gamli máttin at hugsa upp á ger seg eisini galdandi innan sniðgevingina.

- Eg geri onga massaframleiðslu. Hóast mær ikki dámar so væl at seyma sjálv, so vil eg heldur ikki lata alt upp í hendurnar á bíligari arbeiðskraft í eysturlondum. Eg haldi, at ein eigur at gera so nógv sum møguligt í tí landinum, ein er í. So heldur taka sær ómak við at gera færri, men dygdarbetri pløgg, enn nógv pløgg, sum oyðileggjast eftir fáum døgum, sigur Frida Poulsen.

Yngsta dóttirin er tveir mánaðir gomul og Frida Poulsen hevur tí ongan skund at taka nakra avgerð um, hvat framtíðin skal innihalda.

- Eg vænti, at eg fari at skipa fyri skeiðum, bæði vikuskiftis- og kvøldsskúlaskeiðum. Eg kundi hugsað mær at hildi skeið í italienskum og í italienskari matgerð. Mær dámar sera væl at gera mat. Áðrenn eg fór til Italia, arbeiðdi eg í køkinum á Landsjúkrahúsinum. Tað passar mær væl at hava matgerðina við síðunum av sniðgevingini, tí at sniðgevingin er eitt nokk so stillisítandi arbeiði. Í matgerð fái eg høvi at reisa meg og flyta meg meiri, sigur Frida Poulsen. Hon kundi eisini hugsað sær at hildið skeið í tekning og seyming. Eisini hevur hon áður undirvíst á Tekniska Skúla og nevnrir tí eisini tann møguleikan.

Líkamikið hvat framtíðin hevur at bjóða, so er familjan er komin til Føroya fyri at vera.

